

Kistarcsa nagy mesemondója

Kerek évfordulós születésnapja alkalmából beszélgetek Tarcsai Szabó Tiborral, Kistarcsa büszkeségével, a Mi Írókkal, aki elmondása szerint a Kalendáriumnak köszöni azt, hogy írni kezdett. Nagy örömmel közöljük évről-évre munkáit lapjaink között: éppúgy meséit, mint sakkeladványait. Nagyszerű dolog az, hogy a Kalendárium pályázatai ilyen embereket készítenek alkotásra, akikkel a világ meséi, s mi mind, azok olvasói egy kicsit többé válhatunk.

– *Hogyan kezdődött, hol született? Mesélne a családjáról?*

– 1955 október 28-án születtem Gödöllőn. Szüleim messziről éreztek: édesanyám Nagycenken, édesapám Sopronban született, ott is házasodtak össze. Ott dolgoztak sokáig, mígnem Gödöllőn lehetőség nyílt arra, hogy édesapám a Gödöllői Gépgyárban elhelyezkedjen. Nagyon jó műszaki szakembernek tartották, kaptak Gödöllőn lakást is. Bátyám 8 évvel idősebb nálam, édesapám nevét kapta, Szabó Gyulának hívják. Ő még Szombathelyen született, mert egy darabig ott is éltek. Édesanyám háztartásbeli volt egész életében, illetve kötödei bedolgozást vállalt egy időben. Édesapám is besegített otthon, norvég pulóvereket kötöttek, és azzal egészítették ki a keresetüket.

Én nagyon kicsi, második gyereként észrevétlenül nőttem fel. A bátyámmal nagyon sok baj volt kamasz korában, és amellet, hogy én nagyon tiszteltem a bátyámat, azért azt láttam, hogy rengeteg ellentét, veszekedés van a szüleim és a kamasz kor minden átkát hordozó bátyám között, így én ezt már valószínűleg önkéntelenül is próbáltam elkerülni. Így viszonylag csendes, magamban eljátszozó kisgyerek voltam, s kamasz koromban is elkerült az összes ilyen kilengés.

– *Ki mesélt otthon mesét?*

– Pontosan nem is emlékszem, bár biztosan nekem is meséltek a szüleim. Az viszont már sokkal inkább megragadt bennem amit én magam olvastam, rengeteg mesekönyvem volt, és mindent szerettem, a skandináv meséktől kezdve Benedek Elekig mindenfélét.

– *Mik voltak a kedvencek?*

– Nehéz megmondani, nem volt igazán kedvenc, mert én mindegyiket nagyon szerettem. Aztán később jött a sci-fi, amit a mai napig is szeretek, de minden mást is olvastam, úgy gimnázium 3. évéig, aztán kissé ez lecsitult. Azóta már kevesebb időm van, s jobban megválogatom, amit a kezembe veszek.

– *Hol végezte az iskoláit?*

– Gödöllőn végeztem az összes iskolámat, volt egy alsó tagozatos iskola a Szőlő utcában, aztán a Munkácsy utcában volt a felső tagozat, ami kb 300 m-re volt tőlünk, bár a másik sem volt sokkal messzebb. Minthogy nem nagyon tudtam mit kezdeni magammal, elmentem Gödöllőn a Török Ignác Gimnáziumba, ami Máriabesnyőn volt, most talán nővéreknek ad otthont. Mikor azután elvégeztem a gimnáziumot, még mindig nem voltam túl érett, nem derült ki akkoriban még rólam, hogy mennyire szeretem a matematikát, és az ehhez kapcsolódó dolgokat. Ez valószínűleg tanár kérdése is volt. Akkor úgy éreztem a biológia az, ami engem leginkább érdekel, így elmentem a Gödöllői Agrártudományi Egyetemre, ahová másodjára vettek fel. Az Egyetemen 2 év után kellett szakirányt választani, de akkor már

rájöttem, hogy ez nem biztos hogy az én igazi területem. Így aztán elmentem a közgazdasági irányba, volt egy üzemszervezői szak, és azon végeztem.

– *Mi történt az egyetem alatt?*

– Akkoriban ha az embert fölvtették az egyetemre, akkor el is vitték mindjárt katonának. Én 11 hónapig voltam katona Kiskőrösön, még az egyetem előtt. Ott is volt egy érdekes impulzus, mert akkor már úgy-ahogy gitároztam. Volt egy irodalmi színpad, ahol Kero, Kerényi Miklós Gábor aki később a Budapesti Operettszínház igazgatója lett (2001 és 2014 között), akkoriban még olyan 30 körüli nagyon fiatal rendező fióka volt, és ő csinált egy irodalmi színpadot, ami nagyon nehéz vállalkozás volt. Az előttünk lévő évben kezdte, amikor is összeverbuvált néhány fiatal a laktanyából, mindenféle válogatás alapján, és azoknak olyan 7-8 hónapig szabad volt kimenni a laktanyából meghatározott napokon, amikor is egy színpadon próbáltak. Akkor lehetett már látni, hogy Kerényi egy akarnok, de rendkívül tehetséges valaki. Bennem nem volt egyébként semmiféle színészi véna. Giordano Bruno igaz történetét adták volna elő, ott álltak 3 héttel a bemutató előtt, és a gitárosuk nem tudta lejátszani azt amit a Kero kitalált. Ekkor szóltak Kerényinek, hogy van ott egy ügyes kopasz gyerek, aki ezt le tudná játszani, ez voltam én, mert akkoriban nem volt hajam. Erre mondta a Kerényi, hogy na azt a kopaszt nem, az ott egyáltalán nem színpadképes. Végül aztán mégis rákényszerült, mert nem volt más, aki lejátszotta volna, és kihívott engem, hogy jó akkor hát lássuk mit tud a kopasz. És minthogy le tudtam játszani bekerültem az irodalmi színpadra. Ez egy nagyon jó időszak volt, mert voltak ugyan borzasztó kemény próbák, Kero ki is használta azt, hogy itt senki nem mondhatta, hogy én abba hagyom, és visszamegyek katonának, mert ez mindenképpen egy megszabadulás volt a tábortól. Elmentünk Balaton körüli útra egy előadásorozatra, és mindenfelé, tanultunk 3-4 darabot, ez egy jópofa dolog volt. Ezt persze a Kerényi miatt mesélem elsősorban, nem azért mert én nagyon nagy gitáros lennék, nem erről van szó, de azért ez mindenképpen egy meghatározó része volt az életemnek.

– *Hogy alakult az élete az egyetem után?*

– Elhelyezkedtem egy vetőmag kereskedelmi cégnél ez volt az ÁGKER Kft. Ennek volt egy kukorica vetőmag osztálya, s én oda kerültem, azóta is kukorica vetőmaggal foglalkozom. Most egy olyan cégben dolgozom, amit 3 másik kollégával közösen hoztunk létre, ennek vagyok én az ügyvezetője. Ez a cég Budapesten van, Bólyi-Agro Kft-nek hívják. Közben megszületett a két gyermekem, 1980-ban a nagyobbik fiam Viktor, és 1982-ben a kisebbik fiam Dávid, aki azóta megnősült, és neki köszönhetem egyetlen és legszeretettebb unokámat, Noelt, két évvel ezelőtt.

– *Mikor jött az első ihlet a meseírásra?*

– Ez a gyerekekkel volt összefüggésben, vagyis a gyerekeimmel kezdődött maga a meseírás. Kiskoruktól kezdve ragaszkodtam hozzá, hogy én fürdessem őket, ezután én fektettem le őket, és én is meséltem nekik. Eleinte úgy csináltam én is mint mindenki más, hogy felolvastam nekik, aztán ez egy idő után fárasztó volt, és **olyankor** a gyerekek még nagyon éberek, így egy idő után lekapcsoltam a villanyt, és én találtam ki mindenféle meséket. Így találtam ki egy mesevilágot. Némelyik egészen jól sikerült még ezzel a rögtönzéssel is. A kedvesebb alakokat aztán elkezdtem visszahozni, meséltem róluk többször, és egyszer csak elkezdtem leírni őket. 4-5 ilyen mesét írhattam le, ezek aztán bekerültek a fiókba. Egészen addig, míg a Feriék (Kereszti Ferenc, KIKE elnök) ki nem írtak egy pályázatot. A pályázatnak volt egy szigorú előírása, hogy 5 oldalnál nem lehetett több, és ezek a mesék azért mind hosszabbak

voltak. Én viszont akkor úgy éreztem, hogy igen is szeretnék ezen részt venni, és elkezdtem néhány mesét megírni hozzá. Egy olyan volt a meglévőim között, ami belefért az 5 oldalba, ez viszont egy antimese volt, azzal a címmel, hogy *Benő és Bigyója*. Az ihlette, hogy egyszer láttam egy videoklipet amiben egy torzonborz ember üvöltött, hogy „Hé, mi a bigyó?“, ennyire emlékszem. Erről sikerült ezt megírni. Írtam viszont még 3-4 mesét erre a pályázatra. Az egyik egy 4 soros kis mese volt. Később azután ezeket a megírt meséket felolvasták pár helyen gyerekeknek óvodákban, iskolákban többek között Kistarcsán is, készült róla egy rádióriport is a Kossuth Rádióba, és ez a két mese megosztotta a hallgatóságot. Én viszont kíváncsi voltam, hogyan fogják ezeket a meséket értékelni. Voltak persze normális mesék is a többi között, az egyik ilyen „normális mese” nyert végül a pályázaton is, de megjegyzem, szerintem nem az volt a legjobb.

Na de én egy kételkedő lélek vagyok, és nem hittem abban hogy itt egy tisztességes elbírálás lesz, hallottam arról is hogy ott lesz az elbírálók között Lázár Ervin, és úgy gondoltam, hogy ez is biztos olyan mint az összes többi, előre le van zongorázva hogy ki fog ott nyerni. Jellegesen pályázatokat kellett benyújtani, ezért én megbonyolítottam a dolgot, és minden egyes mesét más betűtípussal, és más betűnagysággal írtam le, más típusú borítékba tettem, és mindegyiket más jellegével, más postán is adtam fel. Azt hiszem ez négy mese volt. Aztán vártam az eredményt, mígnem egyszer csak hívott a Kereszti Feri, hogy jó híre van, az én mesém lett a 3. Aztán örültem, és bosszankodtam is egyben, hogy csak a 3. lettem. Hívott aztán egy hét múlva, hogy nagyon jó híre van, a második is én lettem, és egy hét múlva végül elárulta, hogy az első is az enyém, és azt mondta ez a bosszúja azért, mert ilyen furmányos módon küldtem el a meséimet.

– *Azért gondolom az jó érzés volt, hogy teljesen tisztán Ön lett mindhárom helyezés?*

– Ez nagy dolog volt persze, hogy három mesémet díjazták, közben pedig megjegyzem, hogy nem volt ez akkora teljesítmény, mert tudtommal nem sokan küldtünk be pályázatot. Ezek a mesék indítottak el azon az úton, hogy később megszülessék az első könyvem, a *Pamuhihőke és Sámsemék*, ami nem más, mint a Hamupipőke és más mesék kifordítása. Lázár Ervin egyébként valóban tagja volt az elbírálóknak, nekem ő nagy példaképem is. Később írtam neki egy levelet, amiben elküldtem egy mesét, válaszul azt írta, hogy ő ezt kiadná, de megjegyezte, hogy kicsit túl nagy a körítés, így én az ő tanácsára le is rövidítettem a meséimet. Később aztán találkoztunk egy író-olvasó találkozón, ahol ő dedikált, és annyit jegyzett meg rólam, hogy a feleségem az én bírálóm, akire hallgatok is többnyire, persze a tanácsait mérlegelve. Most aztán megkérdezte, hogy „Nem mondta még a felesége, hogy ne írjon ilyen bonyolult címeket?”

Én persze imádok játszani a szavakkal, a második könyvem a *Jajszárnyú fecskerigó*, amit mindenki aki elolvassa Jajszárnyú feketerigónak mond, mert túl bonyolult így együtt ez az összetétel. Nos, ennek hatására lett a 3. könyvem címe csak egyszerűen *Micsoda város*, de később sem lett nagyon bonyolult címe egyik könyvemnek sem. Beláttam, hogy igaza van.

– *Lázár Ervin felkarolta önt egyébként valamennyire?*

– Nem volt rá szükség. Úgy kezdődött a dolog, hogy megírtam az első könyvet, és elküldtem 4 különböző kiadóhoz, volt aki visszaírt, hogy nem, volt aki nem válaszolt, egynek pedig vicces formában, kérdőívként küldtem el az egész anyagot. Na itt aztán elfeküdt a dolog egy évet, mígnem a szerkesztő asszony egy év múltán kezébe véve az írásomat megkeresett. Ez volt a Ciceró Kiadó, ők jelentették meg aztán az első 4 mesekönyvem.

–*Mennyi született összesen?*

–5 mesekönyv, és egy satirikus könyv felnőtteknek.

Nehéz dolog ez a kiadás egyébként. Azt gondolom, hogy egy ilyen könyvkiadáshoz két dolog kell, nagy szerencse, vagy sok pénz. Na most nagy szerencséről nincs szó, hisz én nem futottam be mint író, de azt szűrtem le, hogy ha egy ilyen mesekönyvből eladnak 2000 példányt, akkor az már jó. Nekem egyikből sem adtak el ennyit. A 4. könyv után azt mondta a Ciceró Kiadó, akik akkoriban egyesültek egy másik, a Cicerótól sokkal gazdaságibb szemléletű kiadóval, hogy mivel minden könyvem veszteséges volt, nem tudnak többet kiadni. A Cicerónál az egyesülés előtt egyébként imádtak engem, és ők bennem a második Lázár Ervint látták és mindenáron be akartak futtatni, tettek is ezért sokat. Én viszont tökéletesen megértettem, hogy tovább így ez nem mehet, elfogadtam döntésüket.

–*Hol lehet az ön könyveit manapság elérni?*

–Már nem lehet sajnós. Ez úgy működik, hogy 3-4 évig tartják, aztán kiadják egy vidéki terjesztőnek, aki még fél áron, vagy negyed áron kiárulja. Ezek után már csak antikváriumokban lehet kapni elvétve 1-1 példányt.

–*Hogy jöttek sorban a könyvek?*

–Az első volt tehát 2000-ben a *Pamuhihőke és Sámsemék*, ezt követte 2001-ben *A jajszárnnyú fecskerigó*. 2003-ban jelent meg a *Micsoda város!*, és 2005-ben *Az elvarázsolt város*, ezek mind a Ciceró Kiadó kiadásában. A General Press Kiadó kiadásában jelent meg 2007-ben a *Segítség, megszöktünk!*, ami egy meseregény, egy a General Press által választott illusztrátorral, de szintén nagyon jó rajzokkal. Még közben, 2003-ban a Realsystem Kiadó jelentette meg *Az állat én vagyok!* című satírárt, amelyet felnőtteknek írtam. Kalmár István volt az első 4 mesekönyvem illusztrátora, nagyon szerettem az ő rajzait, és egyébként a 3. könyvemért nemzetközi elismerésként díjat is kapott.

Azt találtam ki, hogy kialakítok egy várost, amiben laknak szereplők, és nem csak a mesék között, de a könyvek között is vannak átfedések. Minden mesének aztán más a főszereplője, aki azért ott él, és lakik a városban, és más mesében mellékszereplőként van jelen. Ez a város látható a könyvborító belső oldalán. Erről az ötletemről készítettem egy skiccet, és az István (Kalmár) ez alapján tökéletesen megrajzolta az elképzelésemet.

–*Honnan ez az ötlet?*

– Gyerekként nagyon szerettem azokat a könyveket, amikben térkép volt, és innen jött az ötlet, hogy márpedig akkor az enyémben is legyen.

–*És hogy alakultak ki a szereplők?*

–Az első két szereplőm a Pamuhihőke és a Sámsemék, s ahogy az a könyvben is szerepel, van egy tó az Összevissza erdő közepén, és annak a partján élt Sámsemék, ott látott egy fát, abból kinőtt egy dió, és abból pattant ki a Pamuhihőke. Aztán az összes mese róluk szól, nem függnék teljesen össze, mesefüzért alkotnak, ez azt jelenti, hogy azonos szereplőkkel játszódó, de nem teljesen összefüggő mesék születnek.

Ezeket a meséket én valójában nem gyerekeknek írtam, hanem saját magamnak, egyszerűen csak azért, mert az nekem jól esett. Néha persze leülök úgy, hogy fogalmam sincs, hogy mit fogok írni, csak nekiállok a jól ismert szereplőkkel, s ők gyakorlatilag megalkotják az egész helyzetet. Igen, mondhatom hogy sok mese indult úgy, hogy én csak a szereplőket ismertem, s a szájukba adtam az ő tulajdonságaik által elmondottakat, és ebből született egy nagyon jó mese... vagy nem annyira jó.

–*És hogyan találta ki a mesealakok neveit?*

–Külön szórakozásom az, hogy milyen módon nevezem el a szereplőimet. Nagyon sok mesealakom egy jól hangzó név, minthogy: Talabér, Sebeszter, de vannak valamilyen tulajdonságra utalók úgy mint Lábalóga Szilveszter, ő például egy vándor, aki persze lógatja a lábát. Vannak neveim, amikben segítséget kértem, pl kigondoltam valakit, s a fiaimtól kértem hozzá nevet. Pukladárt így a kisebbik fiam találta ki, őt kiegészítettem Teringette Pukladárra. Még egy volt, amit a legjobb barátom talált ki, a Pöttöröszi Nyoszó, aztán vannak az életből merítettek: a kisebbik fiam legjobb barátját Kardos Jánosnak hívják, és őt még óvodában Kardoszjánoszként emlegette. Így egyben, ahogy mondjuk is. A feleségemet Ildinek hívják, és volt egy ilyen mondásuk is, hogy „Ildi mind medeszi.” Így lett az egyik alakom Mindmedeszi. A gyerekek elszólásaiból született aztán a repülőkegő, a tökmagforgó, és ehhez hasonlók. Az én meséimben nincsenek Évák, Jánosok és Pálok.

–*Az 5 mesekönyv után szünet következett. Ekkor valóban leállt az írással?*

–Az új kiadó sem tudott belőle eladni 2000 darabot, és az azt követő évben, amikor jeleztem hogy valami ismét van készülőben, akkor ők már azt mondták, hogy nem kérnek többet. Aztán persze folytattam, és még 3 könyvem van is készülőben, de ezeket már nincs erőm befejezni a fióknak. Persze ha valaki azt mondaná, hogy érdeklő, akkor szívesen nekiállnék, és próbálkoztam is még pár helyen, de senki még csak válaszra sem méltatott. Közben valamikor 2003-ban született egy könyv, méghozzá úgy, hogy akkoriban nagyon sokat chateltem, és volt egy tagja a beszélgetőknek, aki a Real System-nek volt a vezére, valamilyen Péter. Ő azt mondta egy beszélgetés során, hogy szívesen kiadja valamelyik mesémet. Végül egy absztrakt írás került kiadásra, de még ezt megelőzően azért felhívtam a figyelmét arra, hogy ezzel biztosan bukni fog, csak hogy ne legyen meglepetés. Őt ez sem zavarta, és kiadták *Az állat én vagyok* című felnőtteknek írt könyvem. Eredeti címe az lett volna, hogy *Humorjunk magasra*, a borítója is ehhez készült. Sörről, és sok minden másról van szó benne. A kiadó persze jelezte, hogy ők találtak hozzá egy jobb címet, és mit szólnék ehhez: *Az állat én vagyok*. Mondtam, hogy ez szenzációs, így is maradt, viszont a borítót nem tervezték hozzá át. Ennek a címnek így tehát semmi köze a borítóhoz. És természetesen ez is megbukott, vagyis nem tudtak belőle eladni túl sokat.

–*Megjelent tehát 2005-ben ez a könyv, és mi történt azután?*

–Ezzel gyakorlatilag befejeződött a meseírói pályafutásom, vagy ha optimisták vagyunk, azt mondom most szünetel. Az utóbbi években már a Kalendáriumba sem írtam mesét, hanem valamely könyvből kivettem egy részletet. Korábban viszont, pl a Pünkösdi királyságot csak a Kistarcsai Kalendárium részére készítettem, és sok más mese is van, amely sehol máshol nem jelent meg csak itt.

–*Meséljen arról, hogy hogyan kezdődött a sakk feladványok írásának szenvedélye?*

– Valamikor még gimnázium előtt kezdtem el sakkozni. Egy két emeletes két lépcsőházas házban laktam Gödöllőn. Az egyik lépcsőházban lakott a legjobb barátom, a másik lépcsőházban pedig Ildikó, a jelenlegi feleségem az ő bátyjával, aki az ottani fiúk vezére volt, egy szenzációsan jó fej srác. Neki 17 éves korában bekapta a nyomdagép a lábát, és amputálni kellett ezt a lábat térd alatt. Innentől kezdve ő nagyon sokat volt otthon, pedig korábban rengeteget sportolt, focizott. Akkoriban szoktunk rá, hogy leülünk a padra, és sakkozunk. Így kezdett el érdekelni, sakk könyveket bújtam, megnyitásokat tanulmányoztam, és komolyabban foglalkoztam ezzel, eljártam az egyetem sakk-körébe is, ahol

csapatversenyeken játszottam, levelezési sakkot is játszottam. Levelezési szinten eljutottam másodosztályig, táblánál a harmadosztályig jutottam. Azt akarom mindezzel csak mondani, hogy nem voltam egy jó sakkozó, de szerettem nagyon játszani. Játszottam egyébként a katonaságnál is, és volt is ott ebből egy érdekes történet, amikor az Elhárításhoz behívtak, és kérdőre vontak a kódoknak kinéző levelezéseim miatt, mert akkor is sakkoztam. Persze azonnal megértették miről van szó, és ezután békén is hagytak.

Egyetemista koromban kezdődött az, hogy mikor sakk újságokat nézegettem, annak a legutolsó oldalán voltak mindig sakkeladványok. Unalmas perceimben elkezdtem azokat fejtegetni, nem voltam egyébként ebben túl jó, de láttam hogy vannak feladvány közötti versenyek is. Ez nagyon megtetszett, és elkezdtem én is ilyeneket írni, mígnem egy versenyre be is neveztem. Meg is nyertem a kezdők versenyét, amitől aztán felbátorodtam.

–Mikor volt ez?

–Úgy 78 körül, akkor még nem volt gyermekünk sem. Azóta aztán háromszoros magyar bajnok vagyok, hatszoros 2. helyezett, világversenyeket nyertem, tehát elég jól ment a dolog. Nagyon sok idő kell egyébként, mire ezeket eléri az ember, bajnokságokat pl. csak 3 évente rendeznek Magyarországon.

–Ezt csinálja még most is?

–Nem, borzasztó sok időt vesz igénybe a sakkeladvány szervezés, egy feladványon estébe nyúlóan dolgoztam egy vagy két hétig is akár. Nagyon sok idő kell hozzá, és komoly agyi leterheltség is. Éppen az idő ráfordítás miatt hagytam ezt abba. Persze lehet, hogy az is elkedvetlenített egy kicsit, hogy ahhoz hogy az ember úgy igazán komoly nagy címekeket elérjen itt, ezt 30 évig kell csinálni. Csináltam azért lezárásként egy saját kiadványt, kiválogattam 100 feladványomat, és azokat betettem ebbe a saját kis albumomba. Nem is írtam többet, de azért nem szakadtam el teljesen, mert 5 évig voltam az elnöke az Sakkeladvány Szerzemény Országos Bizottságának, ennek ma is tagja vagyok még. Általában azt figyeltem meg, hogy 7-8 évente váltom a tevékenységeimet.

–És mi volt az elmúlt 7-8 évben?

–Gitároztam egy zenekarban 8 évig. Ez úgy kezdődött, hogy gyerekkoromban a legjobb barátom Ákos zongorázott, én megtanultam gitározni, és megtanítottam őt is, neki nagyon jó zenei érzéke van, majd aztán még egy sráccal immár hárman alakítottunk egy Kandúr Triót. Ebből annyi maradt meg, hogy mi később is mindig együtt zenéltünk, még akkor is amikor már elsodort minket egymástól a sors. Bevezettük azt, hogy egy évben egyszer egy hétvégére elmentünk az egyik srác nyaralójába Agárdra, többnyire pénteken, bevetettük magunkat zongorával, gitárokkal, magnóval még az elején most már persze számítógéppel, és kevés alvással néha kis alkohollal neki állunk zenélni egészen vasárnapig. Méghozzá úgy hogy zenét írunk, szöveget írunk hozzá, meghangszereljük, és föl vesszük. És ezekből a zenékből van már vagy 10 CD-nyi összegyűjtve. És ezt most már nagyon régóta, 20-30 éve minden évben megcsináljuk, ez egy szent dolog. Egy ilyen hétvégén általában két dalt írunk, egy hülyeséget, és egy komolyabbat. Ez a zongorista barátom az Ákos egyébként orvos, és ő tagja volt a dr. Rock nevű zenekarnak, ami a Baleseti Intézet zenekara. Csak orvosok voltak a tagjai. Eljártam néha a bulijukra, és ismertem a tagokat is. Egyszer aztán összeveszték a basszusgitárosukkal, és akkor feltették nekem a kérdést, hogy lennék-e én a basszusgitárosuk. Beleegyeztem, bár nem basszusgitároztam, én klasszikus gitárt tanultam, tehát ez nagy kihívás volt nekem. Átbeszéltem itthon a családommal is, hiszen nem kevés anyagi

befektetést is igényelt úgy, hogy nem tudtam pontosan mennyire fog ez nekem működni. Aztán belevágtam, és 8 évig zenéltem együtt az együttesel. A 2. vagy 3. év után jött a zenekarba a Debreczeni Ferenc, a Ciki aki az Omega dobosa volt. Nagyon büszkék voltunk, hogy vele játszhattunk, ő egy új szemléletet hozott a zenekarba, felemelte azt az igény szintet amit a zenekar korábban magában megalkotott. Innentől kezdve többet vártunk el magunktól, és így jobban fejlődünk.

–Miért lett vége?

– Azért mert Ákos barátom elment Ausztriába dolgozni, és innentől kezdve nem tudott a zenekarral együtt zenélni. Próbálkoztunk még egy évig mindenféle helyettesítéssel, de alapvetően az Ákos nélkül ez nekem így már nem volt az igazi. Így aztán én is abbahagytam, és akkor ők visszahívták a régi basszusgitárost, aki hozott magával egy billentyűst, és azóta így játszanak a zenekarban. A dr. Rock tehát azóta is él és virul. Közben azért kiadtunk 2 CD-t is néhány 100 példánnyal, bolti forgalomba nem került ugyan. Ezt még Ákossal mi szorgalmaztuk.

–7 éves korszakokról beszélünk, ez tehát megint csak lázárult. És mi történt azóta? Mi az új kedvelt időtöltése?

– Most pedig 4 éve fényképezem. Régebben is fotóztam, még az analóg korban, mert édesapám is fotózott, és neki volt saját laboratóriuma is, talán egy kicsit ő fertőzött meg vele. Ez persze csak hobbi, amatőr szinten művelem. 2009-ben vettem egy kis kompakt digitális gépet, és elkezdtem tanulmányozni. Ákos barátom szokta mondani, hogy ha én csinállok valamit, akkor azt borzasztóan komolyan csinálom. Tagja lettem egy fotós oldalnak, itt föl tudja tenni mindenki a saját képeit és a fotósok egymás képeiről mondanak véleményt. Ebből aztán lehet rengeteget tanulni. Így tanultam meg csomó mindent, fotózási elveket, beállításokat stb, és aztán vettem később komolyabb gépet, komolyabb felszereléseket. És most pedig egy hét múlva indulok Norvégiába egy 10 napos fotós túrára egy fotós társasággal. Ezt kaptam 60. születésnapomra a családomtól. Norvégiában éppen most ősz lesz, gyönyörű tájakkal, harmincegynehány nemzeti parkkal, egyik szebb mint a másik, aztán ott vannak a fjordok, növények, állatok... A fotózásról persze blogot is kezdtem vezetni, hisz az írás továbbra is bennem van.

–Útra kész tehát ismét, folytatás itt következik. Köszönöm a beszélgetést, nagyon boldog születésnapot és jó utat kívánok.